

Pere» a. 1336 prop de Vinça; 1356 *ibid.*; «la vinya de la *baur* de Dotre» 1386 (te. Vinça). Ell mateix hi afegeix altres cites més recents, on la -r final ja s'ha emmudit: «a capite pontis vocati de Ropidera usque ad pontem voc. de la *bau*, alias de Sant Pere». Ponsich, *Top.*, p. 119, ens ensenya que es tracta d'un paratge del te. de Rodés: «loco vocato la *Baur* de St. Pere», que ell troba en docs. de 1336 i 1356, o «la *Baur* de Rodés» a. 1396. En la meva enq. de 1961 vaig oir *Pont de la báu* per al que hi ha damunt la Tet, en el vessant N. del castell de Rodés (xxvi, 202).

El sentit de «fondrière» o 'gran gorga' consta en diversos llocs immediats: *Gorg de la Bau* en te. de Glorians (xxvi, 191); *gorg de la báu* en el riu Lentillà: a Finestret, aigües amunt del poble (xxvi, 192); en fi trobo encara *La Baur* en un doc. de 1421, que cito en l'article de Tuïr. Vet aquí per què la gran tolla del *Stagnum Valrinum* rebé aquest nom.

Més tard, ja emmudida la -r final rossellonesa, el mot fou confós en part amb *balç* (BALTEUM) 'timba', pron. *baus* en ross.; però Alart no s'hi enganya, car en el mateix article de l'*InvLC* que he citat, posa: «al terme de Bula ni de la *baus*, ni de St. Pere» any 1417; «pontem voc. dels Sarrahins, alias de la *baus*» a. 1419; i «los Ponts de Vinya Borbona ne de la *Baus*» a. 1272.

Sembla que també hi hagué rastre ross. de la variant (*b*), car a Portvendres em donaren el lloc dit *Bac de la báuri*, posat entre Cosprons i la *Guineia*, que és al SSO. de les cases del veïnat (xxv, 39, p. 29), i per tant ja ha de ser prop del te. de Banyuls. El que és més conegut és la considerable *Vallàuria* (vall i mas: xxv, 28, 33). Escau llavors plantejar la qüestió que hi pugui haver aquí una metàtesi del *La-vàuria* que em digueren a Portvendres. Hipòtesi que es reforçaria en veure que a Montesquiú d'Albera m'assenyalaren un *Serrat de les baláuris* (xxv, 185), que és damunt mateix d'un sot ben marcat.

Quedi això en estudi, i tornem al nostre.

Admés que el *Stagnum Valrinum* dels docs. del S. x estigui per **Vauri* i que aquest pot ser un STAGNUM *VABRINUM derivat de VABRE- o VABRIO-, resten certament importants escrúpols. ¿Per què aqueixa *A-* tardana, que es va imposar més tard en el nom del feu, i del llinatge? En gran part degué ser-ne responsable el gènere femení *La Vabr*-, *La Vaur*-, que hem constatat com a propi del mot en el Ross. i Llgd.: *La Vaur*- seria entès com *L'Avaur*-.

D'altra banda es van produir aglutinacions locatives en el nom del lloc i del llinatge. En primer lloc el timbre *A-* no fou únic: també hi trobem *E-*: *G. de Evalrino*, a. 1316, Col·le. Mor. LXVI, 200; car també en el llinatge hi hauria aglutinació: *Gausbert de Valrino* > *d'Evalrino*; *Gauxbertus (a) Valrino* > *G. Avalrino*. En decadència l'antic poblat, el nom s'usà més en afrontacions i descripcions de límits; així tenim: «pergit ad *Valrinum*» a. 928 (el doc. més antic); «de Riardo ducit ad *Avalrino*» en la cita de 1204; decadent i fins oblidat el caseriu, aquest «a *Valri*» tendria a quedar estereotipat.

D'altra banda el canvi de *Vaur-* en *Valr-* seria consolidat per la influència del duplicat *balc/baus*, que tendia, com hem constatat, a confondre's amb la *baur*.

¹ *Vabre* resta usual en el provençal mistralenc: «E coume, i *vabre* d'uno coumbo, / lou brut d'un gaudre que trestoumbo / ---»: trad. «et comme, aux *ravins* d'une *vallée*, le bruit d'un torrent qui ---» *Mireio* XII, 27.1; i també en l'acc. 'fons insondable, gorg profund': «de la Mar founso, e de si *vabre*, / e de si toumple ---» *Mireio* VIII, 27.4, i de nou XI, 34.6 i XI, 54.6. Sembla que el mot devia estendre's fins als Alps lombards, jutjant per *Váver* «paesetto al confluente del Brembo coll'Adda»; per més que oficialment se li hagi donat una -p- ultra-llatinitzant (*Vaprio*, en el dicc. milanès d'Angiolini).

L'Avanó(r), V. *Lavanó(r)* i vol. I, 46 *Avaratge*, V. *Varascó*

AVARD

Puço Avarado lloc esmentat en un doc. del Solsonès (relatiu a Isanta), a. 1026 (Arx. de Solsona). *Avard* vt. de 7 hab., a uns 2 o 3 k. de Tuïr, prop de la ctra. de St. Feliu d'Avall (pron. *əbárt*, xxxvii, 79.10). D'un dels nombrosos NPP germ. formats amb el prolífic component -HARD (Först. 749): versemblant que sigui amb AB- (28 casos en Först., però no descartant HAH- ni HAUH-).

Avaria (Tortosa), V. *Abaria*

Avarques, *Casa ~*, te. de Beniflà (xxxiii, 118.1), encara que MGadea imprimeix *Avargues* (I, 207); que no serà err. tip., perquè ho dona com cogn. ja vell, a Benissa, i jo sé el cogn. *Abargues* al Real de Montroi (xxxii, 197.10), i Corral d'*Abargues* a Beneixama (xxxvi, 14.24): deu ser malnom d'un home que calçava sempre avarques.

Avarquès, V. *Navarquès*

AVASTENUI pall. ant., cap a Sarroca de Bellera: «infra termine Bellariense, in loco ubi dicitur *Avastini*» a. 846 (Abadal, P. i Rbg., núm. 32); judicant per la forma de 852, -ini deu ser lectura incompleta per -inui (quatre pals en lloc de sis); «infra pau Vellariense, in loco ubi dr. *Abstenui*» en el doc. de 852 (ib., núm. 47), però en aquest cal restituir *Abast-* (com en l'altre) (desviat ací per l'*abstinui*, pf. del ll. *abstinere*, dels formularis de preceptes monacals). Interessa, no figurant en les llistes dels noms pall. en -ui (E. T. C. II, 61-63). Tractant-se d'un nom en -ui, escau lligar-lo amb l'arrel basca de *Bastanist* (infra, *Baxtan*, *baxter*, *Basterra* etc. I no fóra inversemblant cercar-ne una variant en *Senebestui* te. de Gavasa: on es reconeixien els mateixos nexes -en- i -abast/ebest- (si bé en ordre invertit per la metàtesi).

⁵⁵ Així s'esviaria el suposat ètmon *Sebastianus*, que s'havia allegat (E. T. C. II, 63) en contra del caràcter basc de les arrels dels NLL en -ui. Resta l'escrúpol de la intermitència de s-, que no considerarà diriment ningú conscient de les vastes tenebres que resten en el món ibèric (per més que sembla rebutjable l'alternança